

VERTROUWELIJK

MAANDOVERZICHT

No 1 1958.....

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

V E R T R O U W E L I J K

Maandoverzicht no. 1 - jan. 1958

(Tijdvak 1-1-1958 - 31-1-1958)

I N H O U D

I. <u>Communisme Internationaal.</u>	blz. 1 - 10
Toegenomen macht van het partijsecretariaat onder Chroestsjow	5 - 6
Zekerherstel van het geheime politie-apparaat in de USSR.	6
Reorganisatie Sowjet-Vakverbond	1 - 3
Veranderingen in de persoonsbezetting van de CPSU-leiding	3 - 5
II. <u>Activiteiten van de CPN en haar hulporganisaties.</u>	10 - 30
Het conflict CPN-EVC; betekenis van de resoluties van 10-12-57 en 7-1-58	10 - 15
Paul de Groot weer in de aanval	13 - 14
Gewijzigde samenstelling CPN-Kamerfracties.	15 - 16
Communistische vredesbeweging nog steeds op zoek naar een brede basis.	19
De ANJV-leiding; plv. bestuurders	20
De verdere reacties van de communistische vakbeweging op het geschil met de partij	23 - 25
III. <u>Overige groeperingen.</u>	30 - 32
P.S.P.-voorlichting tegen de NAVO	30 - 31
IV. <u>Activiteiten van Indonesiërs etc.</u>	32 - 34
Stilzwijgen van de "P.I."	32
Ambonese problemen in Nederland	33

Stakingen.

Agenda.

HOOFDSTUK I - COMMUNISME INTERNATIONAAL.

De Sowjet-Unie.

Plenum-besluiten.

De resoluties en beslissingen van het centraal comité van de CPSU, gepubliceerd na de zitting van 16 en 17 december jl., hebben respectievelijk te maken met problemen van ideologische, economische en personele aard.

I. Het ideologische facet werd belicht door M.A. Soeslow, de partijtheoreticus die lid is van het CPSU-presidium en het partij-secretariaat. Hij besprak o.a. de leidende positie van de USSR in internationaal-communistisch verband.

De desbetreffende C.C.-resolutie bevat kennelijk vele door hem naar voren gebrachte denkbeelden. Daarbij is gerefereerd aan de november-conferentie van twaalf aan het bewind zijnde partijen in de "socialistische landen", waar het leiderschap van Moskou opnieuw was vastgesteld. Soeslow nam bij de twaalf-partijen-conferentie te Moskou een prominente plaats in.

II. De economische vraagstukken, die de ideologische problemen nauw raken, kwamen aan de orde bij de bespreking van het werk der Sowjet-vakverenigingen; V.V. Grishin, voorzitter van het Sowjet-Vakverbond, trad als rapporteur van het centraal comité op.

De uit zijn rede voortgekomen resolutie van het C.C. der CPSU, op 17-12-57 aanvaard, is een lijvig document geworden. Daarin wordt scherpe kritiek op de huidige leiding van het Sowjet-Vakverbond uitgebracht. De resolutie behandelt de nieuwe organisatorische structuur van de Sowjet-vakbeweging, onvermijdelijk geworden na de opheffing van het merendeel der industriële ministeries en hun vervanging door 103 economische raden, die regionaal werken. De oorspronkelijk 47 nationale vakverenigingen zijn thans in de USSR samengesmolten tot totaal 23 stuks.

Parallel met de nieuwe regionale economische raden zijn nu overal vakverenigingsraden opgericht, zodat coördinatie van beider werkzaamheden - ook voor de partij - mogelijk is.

De C.C.-resolutie wil de werkzaamheid van de vakbeweging ook aan de basis stimuleren en beveelt daarom het verminderen van de ge-centraliseerde contrôle aan. Productie-conferenties worden in de resolutie van groot belang geacht voor het inschakelen van de arbeiders in de industriële leiding. Deze productie-conferenties moeten het mogelijk maken het principe van "de éénmansleiding" te combineren met de mede-zeggenschap van de arbeiders.

Over de internationale contacten der Sowjetvakbeweging wordt onder meer gezegd, dat uitbreiding ervan noodzakelijk is. De positie van het Wereldvakverbond (WVV) dient te worden versterkt, evenals die van de daarbij aangesloten Vakverenigings-internationalen. Verder zal de Sowjetvakbeweging de vriendschap en samenwerking met de vakverenigingen en de arbeidersbevolking van afzonderlijke landen versterken, hierbij inbegrepen nationale vakbewegings-centra, aangesloten bij reformistische, katholieke en andere internationalen.

In de resolutie wordt ook nog aangedrongen op het aanknopen van verbindingen met de vakverenigingen der koloniale en afhankelijkke landen, zulks ongeacht hun internationale affiliatie.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat het WVV dus voor het Sowjet-Vakverbond niet meer de enige contact-mogelijkheid met andere vakverbonden is.

Een allervoornaamste taak, aldus de resolutie, is het aanhoudend aan de kaak stellen van de leugenachtige theorieën van zogenaamd "volkskapitalisme" en de "samenwerking van arbeid en kapitaal", het bestrijden van de scheurmakers-gedragingen van reactionaire vakverenigingsleiders en het bijstaan van de internationale vakbeweging in het aankweken van de geest van klassenstrijd en internationalisme onder de werkende bevolking.

De teneur van deze resolutie is vooral het aanzienlijk opvoeren van de produktie in de Sowjet-Unie, wil deze tenminste de zelf aangegane, zware materiële verplichtingen t.a.v. communistisch China en een aantal andere landen enigermate kunnen nakomen.

Voor Chroestsjow staat bij dit alles ook politiek veel op het spel. De bijzonder ingrijpende economische reorganisaties van het afgelopen jaar zijn immers vooral zijn werk geweest.

De eerste partijsecretaris kan slechts gebaat zijn met snelle en imposante successen, die nochtans uit de vergrote inspanningen van de massa der werkers moeten voortvloeien. Aan deze miljoenen werkers zijn in hun hoedanigheid van consument toezeggingen gedaan, die

thans niet meer zo gemakkelijk als voorheen veronachtzaamd en op de lange baan geschoven kunnen worden. De economische hervormingen dienen in twee richtingen succes op te leveren: enerzijds behoort de Sowjet-Russische productie-capaciteit te worden verhoogd om aan de leveringsplicht aan het buitenland te kunnen voldoen, anderzijds om de gaandeweg meer eisende verbruikers in het binnenland niet al te zeer teleur te stellen. Het is mede daarom geenszins onmogelijk dat de Sowjet-leiders van de industriële capaciteiten der USSR een deel zouden willen overhevelen naar productie-sectoren die bijvoorbeeld de consument meer ten goede komen.

III.

De recente persoonsmutaties in de hoogste partijregionen, die het centraal comité van de CPSU medio december 1957 heeft bevestigd, betekenen een aanzienlijke versterking van het centrale gezag van het partijsecretariaat. Onder de nieuwe verhoudingen schijnt het zwaartepunt van de beslissingen over algemene beleidskwesties veeleer te liggen bij het door Chroestsjow gedirigeerde secretariaat van het centraal comité dan bij het gehele partijpresidium. Het secretariaat is met enige presidiumleden uitgebreid, o.w. ook protegé's van Chroestsjow. Het inbrengen van deze figuren kan worden uitgelegd als een geslaagde manoeuvre van de eerste partijsecretaris.

Enkele van deze topfunctionarissen zullen hier volgend de revue passeren; de gegevens zijn ontleend aan recente publicaties in de Sowjet-pers.

N.A.Moechitdinow, in december jl. van candidaat- tot vol presidiumlid der CPSU bevorderd, neemt blijkbaar de opengevallen presidiumplaats van maarschalk Zjoekow in. Hij werd in november 1917 te Tasjkent geboren. Zijn ouders waren arme boeren. Hij diende van 1940 tot 1945 in het Sowjet-leger en verrichtte daar als Komsomol-functienaris politiek werk. Hij werd in 1942, aan het zuidelijk front verblijvende, tot de communistische partij toegelaten. Na zijn demobilisatie werd Moechitdinow belast met leidende partijfuncties. In 1950 werd hij eerste partijsecretaris in Tasjkent, in 1951 voorzitter van de raad van ministers der Oezbek - Socialistische Sowjet Republiek en in december 1955 eerste secretaris van de partij in Oezbekistan. Op het 19e en 20e CPSU-congres is Moechitdinow gekozen tot lid van het centraal comité, in februari 1956 volgde zijn verkiezing tot candidaatlid van het partijpresidium.

A.I. Kirichenko werd in 1908 geboren in Tsjernobajevka-Dorp, district Cherson. Zijn vader werkte aan de spoorwegbouw. Kirichenko begon op 11-jarige leeftijd als landarbeider. Na een vakopleiding kwam hij in zijn geboorteland terug in de automobiel- en tractor-techniek. Aan het hoofd van een staatsboerderij staande, trad hij in 1930 tot de partij toe. Als student is hij drie jaar secretaris van een Komsomol-comité geweest. In 1938 werd hij tewerkgesteld in het centraal comité van de Oekraïense partij en in februari 1941 gekozen tot secretaris van het centraal comité dezer partij. Bij het begin van de tweede wereldoorlog belast met politiek werk in het leger, werd hij later benoemd tot lid van de militaire raad van het zuid-westelijke front in de rang van generaal-majoor. In 1949 benoemd tot 2de secretaris der partij in de Oekraïne, volgde in 1953 zijn verkiezing aldaar tot eerste secretaris. Hij werd C.C.-lid op het 19e en 20e congres van de CPSU, in 1953 kandidaat-lid van het presidium en in 1955 vol lid.

N.G. Ignatow werd in 1901 geboren in het dorp Tisjanskaya, district Stalingrad. Als jongen werkte hij bij zijn vader, een timmerman. Van 1917 tot 1920 diende hij als vrijwilliger in het Rode Leger en daarna, tot 1932, werkte hij bij de geheime politie (Tsjeka en Ogpoe). Ignatow volgde van 1932 tot 1934 een ideologische topkaderscholing van het C.C. der CPSU. Daarna werkte hij in het hogere kader van de partij respectievelijk te Leningrad, Koeibysjew, Oryol en Krasnodar. Het 19e congres van de CPSU koos hem in 1952 tot lid van het centraal comité. Kort daarop is hij kandidaat-lid van het presidium en secretaris van het C.C. der CPSU. In 1953 volgde zijn benoeming tot tweede secretaris der partij in het Leningrad-district en eerste secretaris in Leningrad-stad. In 1954 wordt hij eerste secretaris in het district Woronezj en in 1955 in het district Gorky. Op het 20e CPSU-congres herkozen als lid van het C.C.-CPSU werd Ignatow in juni 1957 volwaardig presidiumlid van de partij.

In Leningrad, Moskou en op vijf belangrijke partijposten elders in de Sowjet-Unie zijn eveneens ingrijpende veranderingen in de leiding afgekondigd. De presidiumleden F.R. Kozlow en Mevr. Y.Foertsjewa zullen dientengevolge op een politiek nog meer centrale plaats hun belangrijke werk voortzetten. Eerstgenoemde is bevorderd tot voorzitter van de ministerraad van de Russische republiek, de RSFSR; de tweede

geeft haar functie als secretaresse van het district Moskou op voor een plaats in het secretariaat van het C.C. der CPSU, die haar ook een volle dagtaak verschaft.

Het presidiumlid N. Beljajew daarentegen heeft zijn directe invloed als partijsecretaris op de gang van zaken in Moskou moeten prijsgeven voor een nochtans gewichtige partijfunctie in Centraal-Azië, het industrieel en agrarisch steeds belangrijker wordende Kazachstan.

Ten aanzien van A. Aristow en O. Kuusinen, die beiden deel uitmaakten van partijpresidium en secretariaat, is het onzeker of zij deze posten nog bezetten. Zij vertoonden zich in de laatste maanden bij partij- noch regeringsplechtigheden en ontbraken beiden op de grote nieuwjaarsreceptie van het Kremlin.

Meer macht voor het partijsecretariaat.

De grote bevoegdheden van M.A. Soeslow in de ideologische sector worden naar het schijnt door de jongste herschikkingen in de bezetting van het presidium en het secretariaat van het centraal comité der CPSU overschaduwde. De huidige bezetting van het door Chroestsjow straf geleide partijsecretariaat brengt de feitelijke macht in de Sowjet-Unie binnen zijn persoonlijk bereik. De praktische uitwerking van de veranderingen kan zijn dat het partijsecretariaat voortaan als een soort superkabinet binnen het partijpresidium gaat optreden.

Het zou in feite, gelet op de numerieke meerderheid van het secretariaat in het gehele partijpresidium, allerlei belangrijke beleidskwesties in zijn midden kunnen praefabriceren om ze zo nodig daarna in de voltallige zittingen van het presidium der CPSU door te drijven. Theoretisch is echter aan het secretariaat alleen de bevoegdheid verleend de presidiumbesluiten voor te bereiden en uit te voeren.

Nu alle secretarissen lid van het presidium zijn zou Chroestsjow de schijn van "collegiale besluitvorming" kunnen ophouden door in de presidiumzittingen nog over het beleid te laten discussiëren ofschoon de desbetreffende beslissingen dan vooraf reeds kunnen zijn getroffen binnen het door hem bestuurde partijsecretariaat. Het behoeft nauwelijks nader betoog dat een zodanige ontwikkeling een afbraak van het principe van de "collectieve leiding" is.

Eerbetoon voor geheime politie.

Het geheime politie-apparaat van de Sowjet-Unie, in discredit geraakt door de Beria-crisis en het 20e partijcongres, heeft onlangs een soort publiek eerherstel gehad. In een demonstratieve herdenking is er aan herinnerd dat de Tsjeka op 20 december 1917 in Sowjet-Rusland werd ingesteld. Het centraal comité en de ministerraad der USSR richtten bij die gelegenheid een boodschap tot de geheime politie. Daarin is gememoreerd, dat ze haar bestaan heeft te danken aan het initiatief van Lenin. Zij was, aldus de boodschap, steeds een betrouwbaar wapen van de socialistische staat geweest. Verder worden de staatsveiligheidsorganen opgeroepen om ook in de toekomst de beginselen van de "revolutionaire waakzaamheid" en de "socialistische legaliteit" hoog te houden en de belangen van het volk te dienen.

Bij berichten over het in de Sowjet-Unie opsporen van spionage- en verzetsgroepen, die in dienst van de westelijke mogendheden heten te staan, heeft de Sowjetpers de laatste maanden herhaaldelijk veel lof aan de veiligheidsorganen toegezwaaid. Het hoofd van de geheime politie, generaal Serow, die vóór 1940 met Chroestsjow in de Oekraïne samenwerkte, zou aan invloed hebben gewonnen.

Tegen de achtergrond van deze symptomen geeft het te denken, dat juist een figuur, die vroeger bij de geheime politie heeft gewerkt, namelijk het presidiumlid N.G. Ignatow, nu is opgenomen in het secretariaat. Daarentegen werd in het presidium van de CPSU, na maarschalk Zjoekow's verwijdering, geen nieuwe plaats aan een representant van de Sowjet-strijdkrachten ingeruimd.

Indoctrinatie van de Sowjet-strijdkrachten.

De hoofdafdeling politieke zaken van de Sowjet-strijdkrachten, die tevens fungeert als een sectie van het centraal comité der CPSU, heeft een nieuwe leider gekregen. De mutatie t.a.v. de kolonel-generaal A.S. Zjeltow is niet officieel bekend gemaakt. Zijn opvolger werd medio januari 1958 zonder commentaar als functionaris op die post genoemd. Over de achtergrond der wisseling in de leiding werd niets gemeld. De opvolger is de kolonel-generaal F.J. Golikow. Deze heeft in de tweede wereldoorlog een der zeven legerkorpsen aangevoerd, die Moskou verdedigden. Hij diende destijds rechtstreeks onder maarschalk Zjoekow. Na de Duitse invasie van de Sowjet-Unie be-

zocht Golikow Engeland en Amerika in 1941, om hulp te verzoeken. De oenoeming van deze beroepsofficier wordt geïnterpreteerd als een compromis tussen de beroepsmilitairen, die afwijzend staan tegenover de rechtstreekse inmenging van het partij-apparaat, en de partijleiding, die krachtens de communistische doctrine deze directe politieke interventie wil handhaven.

Het streven naar eenheid.

Voorshands blijft Moskou zich op internationaal niveau onthouden van gedragingen die een verdere toespitsing van geschillen zouden kunnen teweeg brengen. Men wil zoveel doenlijk de eenheid van het "socialistische kamp" demonstreren.

Tito en zijn medestanders handhaven, zoals bekend, hun principiële eis om als "socialistische partners" op voet van gelijkheid te worden behandeld. Een hiërarchie, waarin aan Moskou de eerste en leidende plaats blijft voorbehouden, acht Belgrado niet bevorderlijk voor een verdere en snelle verbreiding van "het socialisme" in de gehele wereld. Kennelijk wil Joegoslavië voor dit doel een ondogmatisch "proletarisch internationalisme", dat de communisten vooral in de vroegere koloniale landen in organisatorisch contact zou kunnen brengen met andere progressieve elementen, bovenal met hen die niets uitstaande (willen) hebben met een dogmatisch communisme.

In een op 21-12-57 gehouden rede voor de Opperste Sowjet noemde Chroestsjow de aanwezigheid van een Joegoslavische delegatie bij de internationale partijberaadslagingen van november jl. "een nieuwe stap voorwaarts" naar nauwer contact tussen de Zuid-Slavische communisten en de CPSU, benevens de andere communistische en arbeiderspartijen. De Sowjet-Russische leider achtte het echter een negatief punt, dat de Liga van Communisten in Joegoslavië niet had deelgenomen aan het overleg tussen de broederpartijen der socialistische landen en de bekende verklaring der 12 partijen niet had ondertekend.

Het toonde volgens Chroestsjow aan, dat er nog altijd verschillen bestaan over enige ideologische en politieke kwesties tussen de Liga van Communisten in Joegoslavië en "al de andere communistische arbeiderspartijen van de socialistische landen". Het was zijns inziens echter duidelijk, dat deze verschillen thans geringer zijn dan in het verleden.

Een dusdanige voorstelling van zaken lijkt echter te rooskleurig. Belgrado heeft zelf na de november-conferentie in Moskou gesuggereerd, dat Gomulka de Verklaring slechts had mede-ondertekend om de eenheid van het Sowjet-blok niet te verstoren. Zijn bezwaren tegen een aantal punten van de Declaratie zouden niettemin nabij die der Joegoslaven liggen.

Ontmoeting aan de Pools-Russische grens.

In de eerste helft van januari 1958 vond in het Woud van Bialowietza, waardoor de Sowjet-Poolse grenslijn loopt, een ontmoeting plaats tussen Chroestsjow en Gomulka. De Poolse premier woonde de bespreking, die een geheim karakter droeg, eveneens bij. Deze drie-daagse conferentie werd afgesloten met wederzijds uitgegeven nietszeggende communiqués. Zij gewaagden van een vacantie, die de Sowjet-leider Chroestsjow nabij de Sowjet-Poolse grens doorbracht, en een uitnodiging van Gomulka aan de Russische partijsecretaris om bij deze gelegenheid een bezoek aan het landgoed van Bialowietza te brengen. Radio Moskou riep het nieuws van de ontmoeting het eerst om doch het besprokene wordt door beide partijen strikt geheim gehouden.

Verrassend initiatief.

De eerste partijsecretaris van de CPSU hield op woensdag 22 januari j.l. te Minsk voor een grote groep activisten in het landbouwgebied van Bjelo-Rusland een toespraak, waarin hij voorstelde de staats machine- en tractorenstations, de zogenaamde M.T.S., op te heffen en de collectieve landbouwbedrijven in het bezit van eigen machines te stellen. Tot op heden moeten deze landbouwwerktuigen van de M.T.S., die door de partij wordt beheerd, gehuurd worden.

Nog in zijn politiek "testament", te weten "De Economische Problemen van het Socialisme in de Sowjet-Unie"- oktober 1952 - had Stalin zich daartegen volstrekt gekeerd.

Indien het plan verwezenlijkt zal worden dan betekent dit het breken met een traditie uit het Stalin-tijdperk. Chroestsjow's streven naar een efficiëntere exploitatie en een daardoor te vergroten produktie in de agrarische sector prevaleert blijkbaar boven ideologische, politieke en economische beweegredenen, die tijdens het bewind van Stalin onaantastbaar waren.

Wel speciaal de Oost-Duitse autoriteiten zullen door het Chroestsjow-plan verrast zijn geworden. Zij hielden juist een grootscheeps opgezette bijeenkomst van M.T.S.-functionarissen toen uit Minsk het plan tot liquidatie van de M.T.S. werd bekend gemaakt. "Neues Deutschland" van 26-1-58 leverde een kort commentaar op een bericht betreffende de rede van Chroestsjow. Het SED-dagblad stelt dat de socialistische maatschappij in de "Duitse Democratische Republiek" nog niet volledig geïnstalleerd is, zeker niet in de landbouw. Derhalve zou een overdracht, zoals door Chroestsjow voor de USSR voorgesteld, in Oost-Duitsland niet aanbevelenswaardig zijn.

Het desbetreffende plan is er niet minder opzienbarend om. Bij het aanvaarden ervan zal het leven van de collectieve boeren verandering ondergaan. Stalin had de M.T.S. niet op de laatste plaats gebruikt als instrument van partijpolitieke controle en als een dwangmiddel om de "Kolchosen" - geen staatsbedrijven - in het gareel te houden.

Chroestsjow heeft het doen voorkomen alsof hij zijn plan lanceert zonder nu direct te weten of het zal worden aanvaard.

Hoewel het officiële partijdagblad "Prawda" het initiatief al geprezen heeft, zou het hier een zogenaamde vrije kwestie betreffen. Wellicht moeten in de Sowjet-Unie zelf nog sterke weerstanden worden overwonnen en vindt dit initiatief van Chroestsjow bestrijding. Het stilzwijgen, na de rede te Minsk in acht genomen, kan op interne onenigheid duiden.

* * *

HOOFDSTUK II - ACTIVITEITEN VAN DE CPN en HAAR HULPORGANISATIES.De CPN.Het conflict CPN-EVC.

Na de publicatie van de resoluties betreffende het uittreden uit het partijbestuur van Brandsen en Geugjes, werden in het gehele land ledenvergaderingen van de CPN gehouden. De resultaten hiervan zijn regelmatig in "De Waarheid" gepubliceerd. Hoewel niet steeds in overeenstemming met het verloop dezer bijeenkomsten kon het partijbestuur daarbij toch terecht melden dat de leden in het algemeen het beleid van het partijbestuur volledig ondersteunden en het aftreden van Brandsen en Geugjes afkeurden. Voor enkele vergaderingen heeft "De Waarheid" - gedwongen door krachtige oppositie - berichten gepubliceerd, waarin het element van afkeuring ontbrak. Daarin werd de houding van Brandsen en Geugjes alleen betreurd en werden beiden opgeroepen hun standpunt te herzien.

De steun, die de oppositie van verschillende kanten ontving, is van invloed geweest op het beleid van het partijbestuur. Hoekstra lid van het dagelijks bestuur der CPN, nam in "De Waarheid" van 21-12-'57 een tegemoetkomende houding aan. Hij schreef dat:

"de partij de hoop heeft uitgesproken dat Brandsen en Geugjes zelfkritisch zullen handelen en zich niet van de partij zullen isoleren, maar zich opnieuw volledig zullen stellen op onze communistische beginselen".

Het partijbestuur dat de zaak niet op de spits wilde drijven, verhinderde verder dat men overging tot het door sommigen begeerde royeren van Geugjes, Brandsen en enige vooraanstaande EVC-bestuurders, die op grond van de zaak Brandsen voor het partijlidmaatschap hadden bedankt. Royement na het bedanken als lid komt in de communistische partijen voor als uiting van misprijzing.

De oppositie echter, aanstoot nemende aan de regelmatig in "De Waarheid" verschijnende berichten over de CPN-afdelingsvergaderingen waarin de houding van Brandsen zonder meer werd afgekeurd, besloot van haar kant evenmin het stilzwijgen te bewaren.

Op 3-1-'58 nam het Verbondsbestuur der EVC, ondanks tegenwerking van enkele zijner leden, die het partijbeleid verdedigden, het besluit om in het eigen orgaan - "Werkend Nederland" - zijn vertrouwen in Brandsen uit te spreken.

Deze uitspraak werd gedaan in een artikel van de EVC-voorzitter Reuter. Het stelde dat de EVC vertrouwen had in elk harer functionarissen.

Deze verklaring was voor De Groot c.s. voldoende de zaak opnieuw in een partijbestuurszitting aanhangig te maken en nogmaals te komen tot een veroordeling van Brandsen en Geugjes.

Inderdaad werd op de partijbestuurszitting van 6 en 7 januari een nieuwe resolutie opgesteld, waaraan echter kennelijk met succes door de oppositie schijnt te zijn geschaafd. Aangezien daarin nog een zekere waardering voor Brandsen en Geugjes tot uiting komt, heeft de resolutie het karakter van een compromis gekregen.

De resolutie van 7-1-'58.

Allereerst worden in de resolutie de resultaten gememoreerd van de afdelingsvergaderingen. In het gehele land werd vrijwel unaniem, zo is althans gesteld, het terugtreden van de twee omstreden partijbestuurders veroordeeld. "Slechts enkele tientallen leden stemden tegen en een nog kleiner aantal onthield zich van stemming".

De resolutie constateert, dat er, tegen de speculaties van de "reactie" in, geen crisis in de partij is ontstaan. Aaneengesloten maakt de partij front tegen elke poging om verdeeldheid in haar rijen te zaaien. De CPN blijft waakzaam tegenover elk streven naar fractievorming.

Waar de resoluties van 10-12-'57 niet verder kwamen dan een scherpe veroordeling zonder meer, wordt thans gezegd:

"Het partijbestuur doet een beroep op de partijgenoten B.Brandsen C.Geugjes om de duidelijke veroordeling door de partijleiding van hun foutief optreden te aanvaarden en dit te herstellen door op gedisciplineerde wijze, onder leiding van het partijbestuur, deel te nemen aan de uitvoering van de partijpolitiek. De partijleiding meent dit beroep te kunnen doen, omdat het gaat om kameraden met een belangrijke staat van dienst in de partij en de arbeidersbeweging".

Een nog duidelijker tegenstelling met de resoluties van 10-12-'57 vormt de daarna komende passage:

"Het partijbestuur wijst daarbij ook de sectarische opvatting af waarbij uit de resoluties van 10 december jl. de conclusie getrokken wordt, dat B.Brandsen en C.Geugjes niet meer in staat zouden zijn een functie in de arbeidersbeweging te vervullen, óf dat zij als vijanden van de partij en arbeidersklasse tege moet getreden worden".

Het commentaar van Harry Verhey op de eerste resoluties ("De Waarheid" 10-12-'57) hield in dat betrokkenen "hun verschillen met de meerderheid van het partijbestuur boven de klasstetegenstellingen met de reactie" hadden geplaatst.

Brandsen werd toen beschuldigd van:

"beginselloos gewroet, waarachter zich in feite de capitulatie tegenover de reactie en de breuk met de grondslagen van het communisme pogen te vermommen".

De resolutie van 7-1-'58 maant voorts tot een bedaard en niet afstotend optreden ten opzichte van hen, die bij de behandeling van de resoluties in de afdelingen zich tegen het partijbeleid hadden uitgesproken. Ook deze leden moeten overtuigd worden van hun onjuiste opvatting. Het partijbestuur wekt daarbij op deze partijgenoten als kameraden tegemoet te treden.

De gehele partij, aldus vervolgt de resolutie, moet de strijd tegen het revisionisme en sectarisme blijven voeren teneinde de eenheid te versterken.

Tenslotte wordt vermeld dat het partijbestuur deze resolutie met algemene stemmen had aanvaard.

Tweeërlei uitleg.

Het in de resolutie opnemen van passages, die voor het prestige van Brandsen en Geugjes in de partij gunstig zijn, wordt door de oppositie als een eigen klinkende overwinning beschouwd, zodanig dat van een persoonlijke nederlaag van Paul de Groot wordt gewaagd. Men hoopt, nu De Groot gedwongen was een stap terug te doen, hem ook verder met succes te kunnen aanvallen.

De oppositie meent dat het vergelijken van de resoluties van 10-12-'57 en 7-1-'58 partijgenoten de ogen wel zal openen en hen zal doen inzien, dat de aanval op Brandsen en Geugjes in de december-resoluties op losse schroeven stond en vals werd geargumenteed.

De Groot en zijn aanhangers, de gedane tegemoetkomingen aan de oppositie bagatelliserend, beschouwen de resolutie van 7-1-'58 eveneens als een eigen overwinning. Met verwijzing naar het algemene oordeel der gewone partijleden, had men de veroordeling van het uit-treden van Brandsen en Geugjes kunnen handhaven en hen met te meer klem kunnen vermanen tot erkenning van hun ongelijk. De oppositie

was daarmee, naar het oordeel van de partijleiding, voldoende terechtgewezen en verslagen, zodat - gelijk reeds in de resolutie zelf was vermeld - de discussie over dit onderwerp gesloten werd verklaard.

Met de verkiezingen in het zicht wil de partijleiding vóór alles trachten de eenheid te bewaren.

Verdere actie van De Groot.

Paul de Groot heeft zich aan dit parool van stilzwijgen echter niet kunnen of willen houden. Hij is althans begonnen aan een reeks kritisch gestelde artikelen in "De Waarheid", onder de titel "De Toestand".

In het tweede daar van (25-1-'58) trekt hij fel van leer tegen de oppositie.

Hij schrijft o.m.:

"Ook in de CPN treft men het revisionisme aan. Het poogt de partij haar socialistisch perspectief te ontnemen. Niet altijd komt het onomwonden met zijn argumenten naar voren. Soms worden zij gecamoufleerd door beginselloze aanvallen" (Opm. dzz.: dit zijn dezelfde bewoordingen als in de resolutie tegen Brandsen werden gebruikt) "op de personen, die aan het hoofd van het partijbestuur staan, geweeklaagd over gebrek aan meningsvrijheid en de eis tot democratisering, d.w.z. tot vrijheid voor de rechtse stroming om de partij te vergiftigen. De rechtse stellingen vertonen een merkwaardige overeenkomst met de propaganda van Foster Dulles en de NAVO: welvaart van het kapitalisme, crisis van het communisme, terreur en geweld in de socialistische landen, democratie in het westen, tyrannie en terreur in de communistische partijen, uitgeoefend door sadistische "kleine Stalins", waar tegenover enkele helden het vaandel van het revisionisme verheffen en de vrijheid kiezen, zoals Krawtsjenko zaliger. Zo werkt de rechtse stroming als een "echo-put", die de Amerikaanse invloed in de rijen van de communisten weerkaatst.

Er zijn in onze partij niet velen onder die invloed geraakt. Maar ook het kleine aantal enz. enz."

Het zijn voorwaar geen lichte vergrijpen, waarvan Brandsen en Geugjes c.s. door De Groot beschuldigd worden. Geen enkele communist met enige belangstelling in het wel en wee van de CPN kan in het onzekere verkeren over de identiteit van de bedrivers van deze misdaden.

Deze woorden van de algemeen-partijsecretaris lijken niet het beste middel om de gemoederen tot bedaren te brengen.

Twee partijfunctionarissen uit de CPN getreden.

Johannes Bussink, geboren 13-8-1922 en Gerhard Groot Roessink, geboren 22-10-1913, hebben beiden bedankt voor het CPN-lidmaatschap en voor dat van de gemeenteraad van Amsterdam.

Zij konden zich niet verenigen met het beleid van de meerderheid van het partijbestuur en keerden zich met name tegen "de dictatuur" van de algemeen secretaris Paul de Groot. Beiden hebben zich ook volledig gesteld achter de afgetreden partijbestuurders Brandsen en Geugjes.

Bussink is van 1945 af lid geweest van de CPN. Gedurende bepaalde perioden had hij zitting in het bestuur van het district Amsterdam en in het partijbestuur. Het 18e partijcongres in oktober 1956 heeft hem in laatstgenoemd college niet herkozen. Op 3-4-'57 volgde hij de overleden Jaap Brandenburg op in de gemeenteraad.

Bussink is thans nog lid van het Verbondsbestuur van de EVC en secretaris van het hoofdbestuur van "De Metaal/EVC".

Groot Roessink is van 1929 tot 1947 in dienst geweest bij de PTT. Van 1-5-1947 tot 30-4-1949 stond hij daar op non-actief en met ingang van 1-5-1949 werd hem op zijn verzoek eervol ontslag verleend. Ook Groot Roessink is vermoedelijk sedert 1945 lid geweest van de CPN. Volgens een publicatie in "De Waarheid" was hij vóór de oorlog lid van de Communistische Jeugdbond en werkte hij gedurende de bezetting voor de illegale CPN. Evenals Bussink is hij enige tijd lid geweest van het bestuur van het partijdistrict Amsterdam.

In 1952 gekozen als lid van het partijbestuur, wenste Groot Roessink daarvoor in 1956 geen nieuwe candidatuur te aanvaarden. Groot Roessink hield zich voor de CPN voornamelijk met het bedrijfswerk, in de zgn. "Overheidssector" gelegen, bezig.

Sedert 1946 bekleedt Groot Roessink een vooraanstaande functie in de EVC. Hij is lid van het Verbondsbestuur en tevens van het hoofdbestuur van de BNOP/EVC. In laatstgenoemde bond kan hij als de toon aangevende functionaris beschouwd worden.

Groot Roessink maakte sedert 1953 deel uit van de Amsterdamse gemeenteraad.

Naar aanleiding van het bedanken van Bussink en Groot Roessink gaf het bestuur van het district Amsterdam een "verklaring" in "De Waarheid" van 30-1-'58. Ter demonstratie van de eensgezindheid werd daarbij vermeld, dat de verklaring met algemene stemmen was aangenomen.

Groot Roessink en Bussink, aldus het districtsbestuur, hebben door hun daad blijk gegeven te zijn vervreemd van de partij en haar strijd. Dit was al eerder gebleken bij de discussies over het uittreden van Brandsen en Geugjes uit het partijbestuur. Zij hebben daarbij uiting gegeven aan défaitisme en aan een sectarische gesteldheid inzake de strijd voor de eenheid van de arbeidersklasse, met miskennis van de rol der partij daarin.

Hun optreden plaatst hen tegenover de partij, aan de zijde van de anti-communisten. In de periode, waarin de partij alle krachten verzamelt in de strijd voor de verkiezingen en tegen de bestedingsbeperking, betekent de daad van Bussink en Groot Roessink het bewijzen van een dienst aan het kapitalisme, aldus de verklaring.

CPN-mutaties.

Met het overlijden van Ger Kuijper, lid van het CPN-secretariaat, heeft de partijleiding opnieuw een gevoelig verlies geleden. In een tijdsbestek van nog geen anderhalf jaar verloor de CPN drie vooraanstaande partijfunctionarissen, nl. Jan Haken in november 1956, Jaap Brandenburg in maart 1957 en nu Ger Kuijper. Hij overleed in de nacht van 8 op 9 januari. De spanningen van de laatste maanden in het partijbestuur en als gevolg daarvan mede de door hem ontwikkelde activiteit zullen aan zijn plotselinge dood - hij was hartpatient - wel niet vreemd geweest zijn. Kuijper was speciaal belast met de financiële aangelegenheden van de partij. Zijn plotseling-overlijden is een zware slag voor de partijleiding.

Bertus Brandsen en Cor Geugjes, die in december 1957 uit het partijbestuur traden en aan wie de CPN-leiding verzocht hun zetel in resp. de Provinciale Staten en Eerste Kamer ter beschikking te stellen, hebben daar vrijwel onmiddellijk aan voldaan. In de vacature Brandsen werd Mevr. W.K. Westendorp - Lansink te Amsterdam als lid van de Provinciale Staten van Noord-Holland benoemd verklaard, terwijl de plaats van Geugjes in de Eerste Kamer inmiddels werd inge-

nomen door partijbestuurder Harm Haken.

Het is de vraag of de vervanging van Geugjes door Harm Haken voor de CPN in de Eerste Kamer een vooruitgang betekent. In M.O. no. 3-1957 werd erop gewezen dat behalve Annie Averink de andere fractieleden (Geugjes, Polak en Seegers) door de CPN niet als politiek standvastige figuren werden beschouwd en dat zij in het verleden allen wel eens van de partijlijn waren afgeweken, of moeilijkheden met de partijleiding hadden gehad.

Haken is wel een trouw CPN-er, die geheel achter Paul de Groot staat en in het Noorden van het land zijn sporen in de partij heeft verdiend. Hij staat echter niet op het niveau van een gemiddeld Kamerlid.

Voor de CPN zat er nochtans niets anders op dan de keuze op H.Haken te laten vallen. De andere namen die op de CPN-candidatenlijst voor de Eerste Kamer voorkomen, t.w. A.C. de Vries en Esther Teeboom- van West, waren voor het Kamerlidmaatschap op dit ogenblik vermoedelijk nog minder aanvaardbaar voor de partij.

Ook met de huidige samenstelling van haar vertegenwoordiging in de Tweede Kamer zal de CPN zich weinig gelukkig voelen.

Van de zeven CPN-leden, die deel uitmaken van de fractie, staan immers in elk geval Mevr. Lips, Reuter en Gortzak niet aan de kant van Paul de Groot en de houding van Gerben Wagenaar is dubieus. Voorts kan van Ccr Borst niet gezegd worden dat hij politiek gezien als Kamerlid een succes is. De Groot, die zelf ook in de Tweede Kamer zitting heeft maar er slechts heel weinig verschijnt, kan alleen in Marcus Bakker volledig vertrouwen stellen.

Landelijke werfactie.

Harry Verhey, algemeen secretaris voor de pers, stippelde eind vorig jaar nieuwe wegen uit voor de colportage met "De Waarheid" en poogt thans deze nieuwe aanpak ten uitvoer te brengen. Om de werving van abonnees en de colportage met "De Waarheid" aan te moedigen heeft het partijbestuur van de CPN besloten een wedstrijd - waaraan een vijftig-tal prijzen verbonden is - te organiseren.

Deze landelijke werfactie loopt van 1-12-57 t/m 31-5-'58 en er zijn voor de beste werkers zeer aantrekkelijke prijzen uitgelooft,

o.a. deelname aan het persfeest van "l'Humanité" (Frankrijk), waarschijnlijk ook aan dat van "De Rode Vaan" (België), of één dag gast van de leiding in Amsterdam.

Bij deze werfcampagne wordt uitgegaan van een indeling van 5 groepen t.w.:

1. Amsterdam - Zaandam - Den Haag - Rotterdam,
2. Noord-Holland-Noord - Kennemerland - Zuid-Holland,
3. Utrecht - Gooi & Eemland - IJsselstreek - Twente - Groningen - Friesland,
4. Gelderland - Drente - Limburg,
5. Brabant - Zeeland.

De secretarissen van de afdelingen moeten iedere week een opgave verstrekken met de behaalde resultaten van alle werkers. Hierdoor kan iedere week een overzicht in de krant worden gegeven. Tot nu toe is hier echter niet veel van terecht gekomen.

"De Waarheid" verstreekte alleen maar opgaven over de periode van 7-11-'57 t/m 7-12-'57 dus gedeeltelijk daterend van vóór de wedstrijd. Volgens deze mededelingen waren er toen + 14.000 colportagekranten.

In verscheidene districten vlot het met de colportage nog niet. maar de werfactie moet worden doorgezet voor het winnen van nieuwe stemmen voor de a.s. verkiezingen.

f 250.000.- voor partij en krant.

Het bijeenbrengen van een bedrag van een kwart miljoen gulden is ook voor een zeer offergezinde communistische partij geen kleinigheid.

Sinds september van het vorig jaar zijn de leden van de CPN hiermee bezig. Het gedeelte dat de verschillende districten voor het bekostigen van hun eigen verkiezingscampagne mogen behouden van de bijeengebrachte gelden varieert. Zo mag Amsterdam f 35.000.- besteden, Rotterdam f 15.000.-, Den Haag f 10.000.- en de Zaanstreek f 8.000.-. De resterende 13 CPN-districten mogen voor hun eigen actie een bedrag besteden dat loopt van f 450.- voor Zeeland tot f 5.000.- voor Kennemerland.

Van de ingezamelde gelden moeten de districten echter eerst het verplicht gestelde gedeelte aan de algemeen penningmeester van

de CPN afdragen alvorens zij hun eigen kas mogen "spekken".

Het totale bedrag dat aan de algemeen penningmeester moet worden afgedragen bedraagt f 128.800.-. Van dit geld wordt niet alleen landelijk verkiezingsmateriaal aangemaakt doch een deel is ook bestemd voor de instandhouding van het dagblad "De Waarheid".

Eind 1957 zou totaal ongeveer f 55.000.- door de districten (waarvan Amsterdam f 25.000.-) zijn afgedragen. De resultaten van de districten verschillen overigens onderling nogal sterk. Het ingezamelde geld is verkregen uit diverse acties waaronder het Donatiefonds, de Kerstinzameling (f 16.000.-) en de "gratis" rijmwedstrijden, met een motorrijwiel als hoofdprijs. Het ziet er thans reeds naar uit dat verscheidene districten er niet in zullen slagen de hun opgelegde taak te volbrengen.

Zaalverhuur.

Het instandhouden van het communistische krantenbedrijf baart de partijleiding overigens nog veel zorgen. De pogingen om "geld te maken" zijn veelsoortig. Zo heeft het verhuren van zalen van het gebouw "Felix Meritis" nogal bekendheid gekregen, doordat enkele Amsterdamse textiel detaillisten hun "speciale verkoop" of "halve prijzen actie" in dat pand hebben gehouden.

Reeds werd aangekondigd dat daar begin februari een "feestelijke marktverkoop" zal plaatsvinden, waarbij tal van artikelen worden verkocht. Kennelijk zijn een aantal adverteerders bereid gevonden aan deze verkoop deel te nemen. Het artikelenassortiment bestaat o.m. uit: scheermesjes, vulpennen, gramfoonplaten, kleding, schuimplastic, vloerkleden, fruit, bromfietsen, schilderijen, radio en televisie, stoffen, wasmachines, strijkbouten en stofzuigers.

De afdeling advertentie-acquisitie van "De Waarheid" heeft hiermede een succesje geboekt.

* * *

De mantelorganisaties.

Vredesbeweging.

Wereldvredescongres 1958.

De Wereldvredesraad heeft besloten van 16 tot 22 juli a.s. - mogelijk in Wenen - het "volkerencongres voor ontwapening en internationale samenwerking" te houden. Naar men in leidende kringen van de communistisch georiënteerde Nederlandse Vredesraad aanneemt, zal dit congres een hoogtepunt worden in de activiteit van de internationale (communistische) vredesbeweging. Blijkens een rondschrift van de WVR zal de voorbereiding van dit wereldcongres in handen worden gelegd van een internationaal comité.

Volgens het NVR-orgaan "Vrede" dd. 2 januari wil dit congres niet alleen een demonstratie zijn van "de universaliteit van de krachten, die de WVR verenigt", maar ook een ontmoetingscentrum tussen de traditionele aanhang van de Wereldvredesraad en die vredesgroepen, die daarmee tot dusver niet samen werkten.

Eenheid van actie.

In verband met het voorgaande stelt de leiding van de Nederlandse Vredesraad zich meer dan ooit ten doel in contact te treden met anders georiënteerde vredesgroeperingen in ons land.

Onder het motto "de voorstanders der vreedzame co-existentie moeten de handen ineenslaan", verzocht de NVR-leiding de pacifistische organisaties "De Derde Weg" en "Kerk en Vrede" om "de meningsverschillen, die zij menen te hebben met de Vredesraad, even opzij te zetten".

Tegen de raketten.

Bij het nastreven van dit "gesloten front" meent de NVR wel aanknopingspunten te vinden in de gevoelens van onbehagen die in sommige kringen tegen de vestiging van Amerikaanse raket-bases in West-Europa bestaan.

De NVR zal hierbij stellig gebruik trachten te maken van de enquête over het gevaar van kernwapens en raket-bases, die de WVR onder representatieve figuren - bij voorkeur uit niet-communistisch

milieu - wil gaan houdeh.

Bij het streven naar eenheid van actie op dit terrein wordt van de kant der communisten o.m. gespeculeerd op gevoelens van vrees voor eventuele Sowjet-Russische vergeldingsmaatregelen. In het kader dezer "vredes propaganda" wordt bijv. herinnerd aan de nauw verholen dreigementen, die in dit verband de laatste tijd van Russische zijde tot verschillende westelijke regeringen werden gericht. De brieven van de Sowjet-premier Boelganin zouden in dit opzicht als een uiting van deze tactiek kunnen worden gezien, zelfs met het daarin mede verwerkte "overredings"element.

Bij wijze van alternatief blijft de communistische vredes - beweging - in navolging van het Kremlin - propaganda voeren voor het Poolse voorstel inzake een op het gebied der kernwapens geneutraliseerde statenzône.

Jeugdbeweging.

ANJV.

Het Algemeen Nederlands Jeugd Verbond moet het bij de voorbereiding van zijn in april te houden 7de congres stellen zonder voorzitter (J.F. Wolff) en secretaresse (Tr.R.Wolff-Bultje). Beiden zijn voor langere tijd naar Moskou vertrokken. Joop Wolff wordt vervangen door de vice-voorzitter Barth. Schmidt, die waarschijnlijk binnenkort officieel het voorzitterschap van het ANJV op zich zal nemen. De plaats van de secretaresse zal tijdelijk worden ingenomen door Wim Swart, een vooraanstaand ANJV-er, die tot dusver secretaris was van de noordelijke streekraad van dit Verbond.

De voornaamste activiteit in de afgelopen wintermaanden betrof het inmiddels afgesloten driemaandenplan. Naar het bondsorgaan "Jeugd" meldde zijn de betreffende acties (ledenwerving, abonnéwerving en geldelijke inzameling) bevredigend verlopen. Zo zouden 697 nieuwe leden zijn ingeschreven (taak: 850), 756 nieuwe abonnees op "Jeugd" zijn geboekt (taak: 500) en een bedrag van f 1148.- zijn ingezameld als financiële bijdrage voor het april-congres. (taak: f 1.000.-).

De juistheid van deze cijfers is moeilijk te controleren. Op grond van ervaring in het verleden mag evenwel worden aangenomen, dat zich onder de zogenaamde nieuwe leden en nieuwe abonnees velen zullen bevinden, die reeds vroeger ANJV-er waren of "Jeugd" lazen doch na verloop van tijd hun belangstelling verloren.

Nu deze campagne is beëindigd maken alle afdelingen aanstalten om - daartoe geïnstrueerd door het hoofdbestuur - een reorganisatie van de ledenkartotheken door te voeren.

Het 7de Wereldjeugdfestival.

Op 17 en 18 december 1957 vond op initiatief van de Wereld Federatie van Democratische Jeugd in Wenen een internationale conferentie plaats van jeugdfunctionarissen en vertegenwoordigers van landelijke festivalcomité's ter bespreking van de voorbereiding voor het volgende wereldjeugdfestival. De mogelijkheid wordt overwogen het 7de festival in de zomer van 1959 in de Oostenrijkse hoofdstad te houden.

Er moet een internationaal voorbereidingscomité in het leven worden geroepen, dat waarschijnlijk voor de eerste maal nog dit voorjaar bijeen zal komen.

Ook het Nederlandse festivalcomité - officieel "Stichting ter voorbereiding van internationale festivals voor jongeren" geheten - zal binnenkort wel weer van zich laten horen.

NVB.

De Nederlandse Vrouwenbeweging was gedurende de maand januari hoofdzakelijk in touw voor de actie tegen het vestigen van raketbases op Nederlandse bodem. Het gewest Amsterdam van de NVB heeft daarvoor medio januari een handtekeningenactie gevoerd.

Op de conferentie voor de drie noordelijke provincies, 30 januari gehouden, werd hierover een protestbrief aangenomen, die naar de Tweede Kamer der Staten Generaal is gezonden.

Daarnaast heeft het hoofdbestuur van de NVB een schrijven gericht aan de Nederlandse regering, waarbij zij er op aandrang de onderhandelingen tussen Nederland en Indonesië over de status van Nieuw-Guinea onverwijld te hervatten. Binnenkort zal over deze kwestie een manifest worden uitgegeven, teneinde de Nederlandse

vrouwen een "betere voorlichting" te geven.

Inmiddels begint de NVB voorbereidselen te treffen voor de viering van de Internationale Vrouwendag op 8 maart 1958. Deze dag zal dit jaar waarschijnlijk in het teken staan van de strijd vóór de stopzetting met atoomproeven en tégen de bestedingsbeperking.

Nederlands Auschwitz-comité.

Het genoemde comité heeft op 25 januari jl. te Amsterdam een feestavond belegd om de bevrijding van het voormalige concentratiekamp Auschwitz te herdenken.

De voorzitter, Alvarez Vega, gaf een uiteenzetting over de werkzaamheden van het comité en het doel van deze bijeenkomst.

Inzake de prijsvraag van het Internationale Auschwitz-comité tot oprichting van een monument in het voormalige concentratiekamp (zie M.O. nr. 7/8 - 1957), deelde Alvarez Vega mede, dat 90 Nederlandse kunstenaars zich voor deelname hadden opgegeven.

* * *

DE VAKBEWEGING.

De verhouding EVC-CPN.

Als reactie op de regelmatig in "De Waarheid" gepubliceerde verklaringen van CPN-afdelingen, waarin onvoorwaardelijke trouw aan het partijbestuur en een veroordeling van Brandsen werden uitgesproken, besloot het Verbondsbestuur der EVC zijn standpunt t.o.v. de algemeen secretaris Brandsen, eveneens openlijk bekend te maken. Onder druk van enkele Verbondsbestuursleden, die uitsluitend de partijbelangen wensten te behartigen en om de toch al gespannen verhouding met het partijbestuur niet toe te spitsen werd besloten af te zien van publicatie van een speciale verklaring inzake Brandsen.

Reuter, voorzitter van de EVC, zou nu in een algemene beschouwing van de positie der EVC het standpunt van het Verbondsbestuur inzake de figuur Brandsen verwerken.

In het januari-nummer van "Werkend-Nederland", het centrale orgaan van de EVC, schrijft Reuter dan, na op het bestaansrecht der EVC te hebben gewezen, het volgende:

"Het Verbondsbestuur heeft vertrouwen in iedere functionaris, op welke post dan ook. Hiertoe behoren zeker degenen, die met name genoemd zijn in de anti-EVC-pers. Dit vertrouwen wordt iedere dag verdiend. In wie of wat het vertrouwen moet worden opgezegd zullen de leden van de EVC wel beslissen. Hieraan ontleent de EVC haar kracht".

Met de bovengenoemde "anti-EVC-pers" bedoelt Reuter blijkens het voorafgaande deel van zijn artikel voornamelijk Het Vrije Volk, Het Parool en de Volkskrant. Ofschoon niet met zoveel woorden aangeduid, is het mogelijk dat hij tevens de anti-EVC-berichtgeving in "De Waarheid" op het oog heeft gehad.

Openlijker dan Reuter het deed, heeft de voorzitter van "De Metaal", A.N. v.d. Broek, in de medio januari verschenen "Werker in de Metaalnijverheid" over de tegenstellingen met de CPN geschreven.

Duidelijk is zijn aanval op twee fronten: het persoonlijke en het zakelijke. Hij keert zich namelijk tegen de partijresolutie betreffende Brandsen, en tegende uitlatingen van Harry Verhey, die tijdens de verkiezingsconferentie der CPN in november 1957 het NVV als de vakbeweging had aangemerkt en de EVC slechts een tijdelijk verschijnsel noemde.

Van den Broek acht het bestaan van De Metaal/EVC van enorme betekenis en bestrijdt de mening "dat de EVC en de bij haar aangesloten bonden slechts een tijdelijk nut hebben en het NVV eeuwig is".

Dergelijke opvattingen leiden z.i. tot passiviteit, aangezien men aan een "tijdelijk toevluchtsoord" in het algemeen weinig zorg besteedt, terwijl juist de activiteit van de EVC en de versterking dezer organisatie voor het totstandkomen van de strijd der arbeiders en het behalen van succes daarin van beslissende betekenis is.

Tegenover de partijresolutie van 10-12-57 voert Van den Broek dan aan:

"Ook de stellingname tegen vooraanstaande bestuurders van de EVC, waarin op losse gronden twijfel wordt uitgesproken over hun bonafiditeit en strijdvaardigheid, is voor het organiseren van de belangenstrijd der arbeiders zeer schadelijk. Als er wat over het optreden en de bonafiditeit van de leiders van de EVC en haar bonden gezegd moet worden, dan zijn de leden daarvoor mans genoeg.

Wij vormen een onafhankelijke, zelfstandige vakbeweging, wij nemen besluiten op de congressen, in de gekozen bestuurscolleges en in de ledenvergaderingen."

Reeds eerder had een EVC-bestuurder, J.Grootenboers, de secretaris van "De Grafische", in het orgaan van die bond een scherpe aanval gedaan op het partijstandpunt inzake het bestaansrecht van de EVC. Openlijk en onverbloemd had hij Harry Verhey over diens bovengenoemde uitlatingen bestreden. Hij werd deswege dan ook prompt door de CPN als partijlid geroyeerd.

Tot nu toe is hij de enige opposant tegen wie met royering is opgetreden.

Een aantal vooraanstaande hoofdbestuurders van de EVC-bedrijfsbonden heeft voorts eigener beweging de band met de CPN verbroken en zegden hun lidmaatschap daarvan op. Onder hen kunnen worden genoemd:

- R. Smid - landelijk penningmeester EVC;
- A.N.v.d.Broek - voorzitter De Metaal;
- J.Bussink - secretaris De Metaal;
- W.Brinkman - secretaris BNOP;
- G.Groot Roessink - hoofdbestuurder BNOP;

D.M.Hoofst - hoofdbestuurder ABT;

F.Pastoor - vooraanstaand plaatselijk bestuurder van de
ABT-afdeling Amsterdam;

Het overgrote deel van de landelijk bestuurders der EVC en haar bedrijfsbonden kiest de zijde van Brandsen en blijft in de keuze tussen partij- of EVC-belang de vakbeweging trouw. Hiertegenover staan andere hoofdbestuurders, voornamelijk van de grote bouwvakbond ABWB, die vóór alles het welzijn van de CPN beogen en volledig achter het partijbestuur staan.

Van de instelling der gewone EVC-leden valt nog weinig met zekerheid te zeggen. Hier is het-al-of-niet-partijlid-zijn vermoedelijk van doorslaggevende betekenis. De CPN-ers in de plaatselijke EVC-afdelingen zullen door hun binding met de partij veelal geneigd zijn de hoogste partijleiding getrouw te volgen.

Wanneer de oppositie de strijd om het voortbestaan van de EVC en het handhaven van Brandsen als secretaris dezer organisatie met succes wil blijven doorzetten, dan zal dat op den duur in niet geringe mate afhankelijk zijn van de vraag of de oppositie er in zal slagen de niet-communistische leden der EVC te mobiliseren en te activeren.

EVC-plannen voor 1958.

De EVC-kadergids van 21 januari vermeldt de besluiten die het Verbondsbestuur in zijn zitting van 14 januari genomen heeft. Er zal "een landelijk manifest in massa-oplaag" worden uitgegeven. Dit is inmiddels gedrukt. Het roept op tot strijd tegen de werkloosheid en tot acties voor loonsverhoging.

Een viertal te verschijnen EVC-vlugschriften handelt over: 1. de economische situatie; 2. de toestand in het bouwbedrijf; 3. de strijd voor het behoud van de vrede en 4. het belang van een sterke EVC.

Deze laatste publicatie kan van enige betekenis worden in verband met het huidige geschil tussen de communistische vakcentrale en de partij.

Voorts heeft de EVC nog andere onderwerpen op haar agitatie-lijstje staan nl. :

Uitbreiding van de handel met Oost-Europa;
Aanbesteding van meer openbare werken;
Protesteren tegen de vestiging van raketbases in Nederland
en het overvliegen van bommenwerpers met A- en H-bommen.

Hiermede beweegt de EVC zich overwegend op het politieke vlak. Er bestaat nu eenmaal een voortdurende wisselwerking tussen haar activiteit en het ageren van de CPN.

De partij heeft op háár beurt van zich doen horen op sociaal-economisch terrein, met name in de acties van de bouwvakarbeiders en het "comité van ambtenaren" in Den Haag.

Te Amsterdam spraken op 30 januari jl. Paul de Groot en S. Groenendijk in een openbare, door de CPN belegde vergadering (Bellevue) over de werkgelegenheid en de bestedingsbeperking.

Enkele dagen tevoren, nl. op 28 januari, had "De Waarheid" een "streng vertrouwelijk" schrijven van het Centraal Sociaal Werkgevers Verbond in de openbaarheid gebracht en scherp geattaqueerd. Volgens het partijdagblad werd in bedoeld schrijven aan de leden-werkgevers geadviseerd om bij inkrimping van de arbeidsgelegenheid niet tot het verkorten van de werktijden maar tot ontslag van personeel over te gaan.

Actie-comité ambtenaren.

Op 14 januari verscheen in sommige dagbladen een aankondiging over een "landelijke conferentie voor afgevaardigden van alle overheidsdiensten", te houden op 25 januari in Den Haag.

Een voorlopig actie-comité had hiertoe het besluit genomen, zo werd vermeld. Uit de terminologie, waarmede het comité zijn doelstellingen formuleerde, was af te leiden, dat de wind uit de communistische hoek woei. "De Waarheid" maakte op 16 januari melding van de oprichting en de plannen van het actie-comité. Uit het aan de pers toegezonden communiqué nam dit blad over, dat het voorlopig secretariaat is gevestigd bij de heer B. Splinter Jr., Zuiderparklaan 373 te 's-Gravenhage. Het actie-comité heeft nadien - getuige de gedrukte uitnodigingen - alleen gebruik gemaakt van Splinter's huisadres (dus zonder vermelding van zijn naam).

Het initiatief tot de actie schijnt te zijn uitgegaan van de secretaris van de PTT-bond "Ons Belang", de CPN-er G. J. Out.

Als voorzitter van het comité fungeert R.Kloostra, een hoofdbestuurder van de BNOP. Out treedt als secretaris op. Het comité bestaat overwegend uit PTT-beambten, die bij "Ons Belang" zijn aangesloten.

De openbare bijeenkomst van 25 januari - in "Boschlust" te Den Haag - werd bezocht door plm. 30 personen, ten dele afkomstig uit Amsterdam en Rotterdam. Aanwezig waren o.a. de hoofdbestuurders van de BNOP, G.Groot Roessink, W.Brinkman en M.Poons, voorts het Haagse gemeenteraadslid P.P.J.Metscher en talrijke journalisten.

In een inleiding door Out voornoemd werd o.a. gesteld, dat het actie-comité niet in de plaats van de bestaande vakorganisaties wil treden doch deze bonden de weg wil wijzen op welke manier actie voor 10% salarisverhoging gevoerd moet worden. Bij de daarop gevolgde discussie drong Out er op aan het wapen van de langzaam-aan-acties en 24 uursstakingen te hanteren. Eén aanwezige, die verklaarde dergelijke strijd-methoden te verwerpen, eiste hierover stemming, waarna de meerderheid zich bij handopsteken tegen het idee van Out uitsprak. Besloten werd op korte termijn een landelijk manifest uit te geven en plaatselijke comité's van actie op te richten. Zonder nadere motivering of stemming deelde Out vervolgens mede, dat het voorlopig comité achter de tafel als "definitief comité" zal optreden. De vergadering werd door R.Kloostra gesloten.

Het loonconflict in de Haagse bouwbedrijven.

Als gevolg van een gewijzigde loonregeling brak in de Haagse bouwbedrijven een conflict uit. Onder leiding van een actie-comité kwam het in de afgelopen maand januari tot enkele onbeduidende stakingen en een langzaam-aan-actie op een aantal bouwobjecten van zes Haagse ondernemers. Deze verstoring van de arbeidsvrede strekte zich vrijwel over de gehele maand januari uit en vond plaats in een periode dat de moeilijkheden tussen partij en communistische vakbeweging zich gaandeweg nog meer hadden toegespitst als gevolg van het uittreden van de EVC-secretaris B.Brandsen uit het partijbestuur. De Groot greep het conflict gretig aan en gaf zelf daadwerkelijk leiding.

Door rechtstreeks contact met de EVC-bouwwakbond de ABWB, op te nemen probeert de CPN het Verbondsbestuur van de EVC uit te schakelen. Het eerdergenoemde actie-comité bewijst de partijleiding daarbij als instrument goede diensten. Niettegenstaande de communisten in dit comité een minderheid vormen, hebben zij daarin hun invloed stevig verankerd, doordat zij zelf de belangrijkste functies bezet houden.

De voorzitter en de penningmeester van het comité zijn zowel lid van de CPN als van de ABWB/EVC. De secretaris, die zich als NVV-er uitgeeft, laat zich gemakkelijk voor het communistische karretje spannen. Herhaaldelijk ontpopte hij zich als een opposant tegen de NVV-leiding.

Op 9 januari organiseerde het actie-comité een vergadering in het gebouw Amicitia te Den Haag, die door circa 1200 bouwvakarbeiders werd bezocht.

Als eerste en voornaamste spreker trad op de EVC-functionaris J. van de Wege, die kennelijk gewapend met CPN-instructies het spreekgestoelte betrad. Hij pleitte voor de nieuwe collectieve arbeidsovereenkomst, tegen welke invoering de overheid alsnog bezwaren heeft gemaakt. In zijn betoog vertolkte hij het CPN-standpunt, dat de bestedingsbeperking gevoeglijk zou kunnen worden opgeheven bij vermindering van de uitgaven voor de nationale bewapening.

Ter vergadering werd besloten om op alle betrokken bouwobjecten een half uur te staken en een hier en daar reeds begonnen langzaam-aan-actie uit te breiden. Reeds de volgende dag gaf dit aanleiding tot moeilijkheden. De directies der meeste bouwbedrijven zegden de langzaam werkende arbeiders op staande voet ontslag aan. Tot een halfuursstaking kwam het slechts bij één firma. Hier stelde de directie de stakers voor de keuze: normaal doorwerken of ontslag. Het werk werd toen normaal hervat.

De CPN heeft vergeefs getracht deze plaatselijke bouwvakactie een landelijk karakter te geven. Zowel in Amsterdam als Rotterdam kwamen de communisten niet verder dan de oprichting van "actie-comité's van bouwvakarbeiders", voor het merendeel samengesteld uit EVC-ers en/of CPN-ers.

Beide comité's hielden zich voornamelijk bezig met het verzamelen van gelden ten behoeve van ontslagen en stakende Haagse bouwvakarbeiders. De opbrengst werd afgedragen aan de Haagse beheerders van

de stakingskas.

Ook de EVC en de OVB stortten daarin, voorzover bekend, elk tweemaal een bedrag van circa f 1000.-.

De beschikbare middelen bleken echter ontoereikend te zijn om de stakers op den duur een redelijke uitkering te kunnen verschaffen.

In een vergadering met de stakers, door het comité op 29 januari belegd werd, ondanks de financiële moeilijkheden en tegen het verlangen van de comité-leiding in, besloten om de strijd voort te zetten en zelfs tot algehele staking op te roepen.

De bijeenkomst kreeg een rumoerig karakter zodat de voorzitter de vergadering niet langer onder contrôle had.

Tot een algemene staking is het evenwel niet gekomen en de voortdurende geldnood biedt voor de actie geen gunstige vooruitzichten.

HOOFDSTUK III - OVERIGE GROEPERINGEN.

Anti-NAVO-propaganda.

De Pacifistisch Socialistische Partij (PSP), waarvan het ledental gestaag doch slechts langzaam groeit, werd hier reeds enige malen besproken (zie M.O. no. 12 - 1957). Haar orgaan "Bevrijding" staat na het overlijden van Ir. P.Schut onder leiding van de partijvoorzitter Ir. H.J. van Steenis, als waarnemend redacteur.

Ter voorlichting van de PSP-leden dienen mede enkele geschriften, waarin doel en streven van deze partij worden uiteengezet, zoals het in druk verschenen beginselprogram en een brochure, getiteld "Nieuwe Wegen naar Vrede, Vrijheid en Gerechtigheid", van de hand van Ir. van Steenis, H.J. Lankhorst en wijlen Ir.P.Schut.

Krachtens haar beginselverklaring verwerpt de PSP het geweld als middel ter oplossing van geschillen, zowel op internationaal gebied als tussen de verschillende maatschappelijke groepen van één volk. Als uitvloeisel hiervan keert de PSP zich tegen elke bewapening en in het bijzonder tegen de bewapeningswedloop en militaire blokvorming.

Voor Nederland wenst de partij: directe afschaffing van de dienstplicht en drastische verkorting van de dienstdtijd voor hen die thans zijn opgeroepen.

Voorts: Uittreden uit de NAVO, om Rusland aan te tonen dat wij geen agressieve bedoelingen hebben, aldus Ir. Van Steenis in "Bevrijding", (1e jaargang no. 11).

Even opvallend is diens opmerking in hetzelfde blad, waar hij formuleert: "de dreiging van het Westen is voor Rusland niet denkbeeldig".

Van dezelfde geest doortrokken is een passage in de hiervoor vermelde brochure. H.J.Lankhorst stelt daarin de vraag aan de orde of het door de Verenigde Staten aanleggen van een ring van militaire bases rond Rusland voor dat land niet mede een belangrijke oorzaak is geweest om zijn dreiging daartegenover te stellen.

Schrijver bedoelt hiermede, zoals hij zegt, dat het een belangrijke stap in de goede richting zou zijn, te onderzoeken of de agressie van Rusland niet voor een belangrijk deel is ontstaan

als reactie op de "defensieve maatregelen" van het Westen.

Uitingen als deze houden nog enigermate rekening met mogelijke agressie van Russische zijde, zij het in deze zienswijze als vermeende repercussie op de militaire inspanningen van het Westen.

In "Bevrijding", 2de jaargang no. 1, stuit men echter op een uitspraak van veel verder gaande strekking. In een artikel getiteld: "Komen de Russen, als wij ontwapenen?" tracht de schrijver, B. Mulder, aan te tonen dat hiervan geen sprake is. Ten aanzien van de defensie-uitgaven huldigt hij "als Christen, als socialist en als mens" de bekende leus: geen man en geen cent. Dat, in geval van een daadwerkelijk begin met ontwapening in Nederland en zelfs in heel West-Europa de Russen meteen deze landen zouden bezetten, acht hij uitgesloten. Hij verwijst daarvoor naar het onttrekken van Franse troepen (i.v.m. Indo-China en N. Afrika) aan het westelijk potentieel. Toen, aldus schrijver, kwamen de Russen ook niet. Als verder "bewijs" voert hij aan dat Europa rond 1950 militair zwak was en open lag voor Russische agressie, "zoals de heren generaals niet ophiielden te betogen".

"Waarom"-vraagt hij - "heeft Rusland dat zwakke Europa dan toen niet aangevallen?" Daarop had nog nooit iemand een zinnig antwoord gegeven.

Nederland dient z.i. hier het voorbeeld te geven. Een dergelijke politiek betekent, volgens B. Mulder, wel een risico, doch de tegenwoordige bewapenings-politiek acht hij een minstens even groot risico en daarenboven totaal zinloos.

Dit standpunt schraagt in feite de Russische propaganda over het agressieve karakter van de NAVO. De NAVO werd echter juist opgericht als een defensieve militaire organisatie. De communistische staatsgreep die Tsjechoslowakije in 1948 binnen het Sowjetblok bracht, benevens andere totalitaire, tegen de westerse democratie gerichte praktijken leidden mede tot deze georganiseerde afweer.

De hiervoren gesignaleerde PSP-voorlichting speelt, al dan niet zo bedoeld, in de kaart van de communisten. Deze zijn - met inbegrip van de CPN en haar hulporganisaties - voortdurend op zoek naar "vredestrijders" met de vooropgestelde bedoeling om de eenheid van het Westen te breken.

HOOFDSTUK IV - ACTIVITEITEN VAN INDONESIËRS, SURINAMERS, CHINEZEN, enz.

De campagne tegen Nederland.

De anti-Nederlandse campagne in Indonesië, d.w.z. voornamelijk die op Java, is in januari onverzwakt voortgezet. Stemmen in Nederland, om met de regering van de R.I. tot besprekingen inzake het geschil over Nieuw-Guinea te komen, werden prompt in de Indonesische pers overgenomen. Het betreft hier uitsluitend meningen van Nederlandse zijde. Indonesiërs in Nederland laten zich niet horen. Zij hebben in de eerste plaats aandacht voor hun persoonlijke belangen, zulks in verband met de wens der R.I.-regering, dat zij Nederland zullen verlaten, hetzij om terug te keren naar Indonesië, hetzij om in het buitenland inplaats van hier te gaan werken, dan wel om hun studie elders voort te zetten. In het algemeen gevoelen deze betrokkenen zich gedupeerd. Indo-Chinezen wensen hun studie liefst in ons land te voltooien. Een aantal van de andere Indonesische studenten is wel gedwongen hier weg te gaan omdat het met een R.I.-beurs studeert. Alleen voor hen die dit jaar nog afstuderen is een uitzondering gemaakt.

Mat Indonesisch verenigingsleven.

Het Indonesische verenigingsleven in Nederland vertoont een mat beeld; in januari jl. zijn geen vergaderingen gehouden. Zelfs de communistische "Perhimpunan Indonesia" uit zich niet. Op CPN-vergaderingen wordt de kwestie Nieuw-Guinea wel besproken, maar dan in anti-Nederlandse zin, ingevolge het door het partijbestuur ingenomen standpunt. Indonesiërs komen echter niet op CPN-vergaderingen.

Het kan zijn, dat de CPN zelf geen resultaat verwacht van hun aanwezigheid op partijbijeenkomsten, althans zijn geen pogingen bekend geworden om de belangstelling van de Indonesiërs in deze richting te wekken.

Surinamers in Nederland.

Enigszins anders is de situatie met betrekking tot de Surinamers. Gebleken is, dat enkele Surinamers te Amsterdam in verbinding met Nederlandse communisten staan. De EVC heeft verder pogingen in het werk gesteld om Surinamers te beïnvloeden, die onlangs uit Suriname zijn

- overgekomen -

overgekomen om bij de Amsterdamse Droogdok Maatschappij te werken. Het resultaat daarvan is pover. Toch blijft de EVC terzake actief. De politiek niet extreme organisatie "Het Surinaams Verbond" tracht de EVC de wind uit de zeilen te nemen door zich zelf met deze Surinamers in verbinding te stellen.

Ambonezen.

De Ambonese samenleving in Nederland vertoont een nagenoeg onveranderd beeld. Wel heeft de zgn. R.M.S.-regering te Rotterdam de gebeurtenissen in Indonesië aangegrepen om het beleid der Nederlandse Regering met betrekking tot de Ambonezen te bekritisieren. De felle houding van de Nederlandse Regering tegen Indonesië - in verband met de maatregelen tegen Nederlanders - wordt onbegrijpelijk geacht. Wat daar gebeurt, zo wordt gesteld, verschilt in wezen niet met de houding van de Nederlandse Regering tegenover de Ambonezen. Als een verwijt wordt verder geuit, dat men hier tracht de Ambonezen tot terugkeer naar het land van Sukarno te bewegen.

Chinezen.

De Chinese Vertegenwoordiging in Nederland is sedert midden januari van dit jaar uitgebreid met een handelsattaché. Van Nederlandse zijde wordt een bezoek van een handelsdelegatie aan de Chinese Volksrepubliek voorbereid.

Ook van de kant der Belgen blijkt voor handel met Communistisch China belangstelling te bestaan. De reizen van onze Zuiderburen naar China worden ook door de Vertegenwoordiging in Den Haag geregeld.

Een student uit Peking, die in Brussel zijn studie zal voleinden, arriveerde op doorreis in ons land. Het betreft hier een begin van uitvoering van plannen tot uitwisseling van studenten en wetenschapsmensen. Een groep Belgen had deze plannen uitgewerkt.

Een van de in Parijs geplaatste vertegenwoordigers van het communistische "New China News Agency" heeft kortgeleden ons land en vervolgens België bezocht.

Hoewel - of misschien juist omdat - België en Frankrijk de regering van Mao Tse-toeng niet erkend hebben, valt er in die twee landen nogal wat activiteit vanuit die kring te bespeuren.

De Chinese gemeenschap in Nederland wordt geanimeerd tot medewerking aan het financieren van in het moederland te bouwen scholen e.d. Ten behoeve hiervan werd in Amsterdam een zgn. "School-board" opgericht.

Regelmatig blijft de Chinese Vertegenwoordiging propaganda-materiaal (films en publicaties) ter beschikking stellen zowel aan de Chinezen in Nederland als aan de CPN.

A G E N D A

<u>Datum:</u>	<u>Bijeenkomst:</u>	<u>Plaats:</u>	<u>Organisatie:</u>
* 25/26-1-1958 (uitgesteld tot nader te bepalen datum)	4de Congres ABHM	Amsterdam	EVC
1958	5de Congres BNOP	Amsterdam	EVC
* 1958	Congres ABWB	?	EVC
1958	Internationale conferen- tie VVI-Transport VVI- Textiel en Kleding.	?	WVV
* April 1958	Bijeenkomst "Beroepscom- missie uit de glas- en Keramische industrie" van de VVI-Chemie en Olie.	?	WVV
5,6,7 april 1958	7e Congres ANJV.	Amsterdam (?)	ANJV
Voorjaar 1958	Europese jeugdconferen- tie inzake de Duitse eenheid.	?	WFDJ
Mei 1958	IIIde Congres VVI-Leder.	?	WVV
* Mei 1958	Scheepsbouwconferentie VVI- Metaal.	Genua	WVV
* Mei 1958	Zitting administratief Co- mité VVI-Chemie en Olie	?	WVV
* Mei 1958	Congres ABT.	Amsterdam	EVC
* 1- 5 juni 1958	4de Wereldvrouwencongres.	Wenen	IDVF
27-29 juni 1958	3de Congres FIR	Kopenhagen of Wenen	FIR
14-20 juli 1958	Congres vakbondsjeugd WVV.	Praag	WVV
16-22 juli 1958	Wereldvredescongres.	Wenen (?)	WVR
* 20-28 juli 1958	Internationaal Architec- ten congres.	Moskou	IUS
* augustus 1958	4de Wereldconferentie tegen A- en H-bommen.	Afro-Aziatisch land.	Japanse Raad.
september 1958	IIIde Internationale Be- roepsconferentie VVI- Metaal.	Praag	WVV.
* 4-13-september 1958	5de IUS-congres.	Peking	IUS.

* = nieuw c.q. aangevuld.

Stakingen overzicht januari 1958.

<u>Bedrijf</u>	<u>Aanleiding</u>	<u>Inmenging Vakbonden</u>	<u>Resultaat</u>	V o l g n o
Firma de Groot te Den Haag.	loonverlet i.v.m. in- voering snelheidsbepening en strengere controle belading vrachtauto's.	Geen	Tariefsverhoging f 0,20 per m ³ .	1.
Nederlandse Bouw Syndicaat te Amsterdam.	Gewijzigde loonregeling	EVC.	Geen	2.
Nederlandse bouwobjecten Den Haag. NV Gem.bouw H.A.B.O. Bouwbedrijf N.Meyer. Muys en De Winter. NV Stedenbouw en het aannemingsbedrijf v.h. P.A. v. Wijnen.	Gewijzigde loonregeling	EVC.	Geen.	3.
Textielfabriek NV Jansen en Tilanus te Vriezenveen.	Opdracht aan 3 werknemers om ander soort werk te verrichten.	Geen.	Geen.	4.
Nederlands Bouw Syndicaat te Amsterdam.	Gewijzigde loonregeling	Geen.	Geen.	5.

